

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

**RICK YANCEY**

**Rick Yancey** s-a născut pe 4 noiembrie 1962, la Miami, dar a crescut în Lakeland, Florida, alături de părinții săi adoptivi. A absolvit Roosevelt University și pentru o vreme a fost profesor de limba engleză și funcționar public. Din 2004 s-a dedicat în totalitate scrisului, publicând din 2001 până în prezent 13 romane și o carte de memorii. Cărțile sale s-au tradus în peste 20 de limbi și au obținut numeroase premii.

*Al Cincilea Val*, prima parte dintr-o trilogie despre supraviețuirea pământenilor în urma unei invazii extraterestre, este considerată de *New York Times* ca fiind una dintre cele mai bune cărți de ficțiune pentru copii și tineret din 2013.

**Libris**.RO

Respect pentru oameni și cărți

**RICK YANCEY**

# AL CINCILEA VAL

Traducere din limba engleză  
de Laura Sandu

**youngart**

Redactor: Iulia Pomagă  
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu  
Copertă: Alexandru Daș

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**YANCEY, RICK**

**Al cincilea val** / Rick Yancey ; trad. de Laura Sandu. –  
București: Youngart, 2014

ISBN 978-606-93631-9-5

I. Sandu, Laura (trad.)

821.111(73)-31=135.1

RICK YANCEY

*The 5th Wave*

Copyright © 2013 by Rick Yancey.

All rights reserved.

© youngart , 2014, pentru prezenta ediție.

youngart este un imprint al Grupului Editorial Art.

Dedicație:

*Pentru Sandy, ale cărei vise ne inspiră  
și a cărei dragoste dăinuie.*



Dacă ne-ar vizita vreodată extraterestrii, cred că ar fi ca atunci când Cristofor Columb a debarcat pentru prima dată în America. N-a ieșit prea bine pentru amerindieni.

STEPHEN HAWKING





Primul Val: *Stingerea*

Al Doilea Val: *Atacul*

Al Treilea Val: *Molima*

Al Patrulea Val: *Amușitorii*



## Intruziune: 1995

*Nimeni nu se va trezi.*

*Femeia care doarme nu va simți nimic dimineață, va avea doar o senzație vagă de neliniște și sentimentul puternic că cineva o privește. Teama i se va estompa în mai puțin de o zi și curând va uita de ea.*

*Amintirea visului va persista ceva mai mult.*

*În visul femeii, o bufniță mare stă cocoțată pe pervaz, holbându-se la ea prin fereastră cu ochi imenși, conturați cu alb.*

*Nu se va trezi. Nici ea și nici bărbatul care doarme alături. Umbra care plutește deasupra lor nu le va tulbura somnul. Iar cel pe care îl caută umbra – copilul din pânțele femeii adormite – nu va simți nimic. Intruziunea nu lasă urme, nu agrează nici măcar o celulă din corpul ei sau al copilului.*

*Totul se sfârșește în mai puțin de un minut. Umbra se retrage.*

*Mai rămân doar bărbatul, femeia, copilul din pânțele ei și intrusul dinăuntrul copilului, dormind cu toții.*

*Femeia și bărbatul se vor trezi dimineață, copilul câteva luni mai târziu, când se va naște.*

*Intrusul dinăuntrul lui va continua să doarmă și nu se va trezi câțiva ani buni, când neliniștea mamei și amintirea acelu vis se vor fi șters demult.*

Respect pentru *Cinci ani mai târziu, în timpul unei vizite la grădina zoologică împreună cu copilul, femeia va vedea o bufniță asemenea celei din vis. Imaginea o va tulbura fără să înțeleagă de ce.*

*Nu e prima persoană care visează bufnițe în întuneric.  
Nu va fi nici ultima.*

I

## Ultimul istoric



## 1

Extraterestrii sunt proști.

Nu vorbesc despre extraterestrii adevărați. Ceilalți nu sunt proști. Ceilalți sunt atât de avansați față de noi, încât e ca și cum ai compara cel mai prost om cu cel mai deștept câine. Nu există termen de comparație.

Nu, vorbesc despre extraterestrii din capul nostru.

Cei pe care i-am inventat noi, cei pe care-i tot inventăm de când ne-am dat seama că luminițele alea strălucitoare de pe cer sunt niște sori la fel ca al nostru, care probabil au planete la fel ca a noastră, care se învârtesc în jurul lor. Extraterestrii pe care ni-i imaginăm, aceia care am vrea să ne atace, extraterestrii umani. I-ați văzut de un milion de ori. Se năpustesc din cer în farfuriile lor zburătoare ca să distrugă New Yorkul și Tokio și Londra sau defilează pe câmpuri în mașinării imense care arată ca niște păianjeni mecanici, trăgând cu arme cu laser și mereu, dar mereu, oamenii dau uitării toate neînțelegerile și își unesc forțele ca să înfrângă hoarda extraterestră. David îl omoară pe Goliat și toți (mai puțin Goliat) se întorc fericiți pe la casele lor.

Ce tâmpenie!

E ca și cum un gândac și-ar construi o strategie ca să învingă pantoful care e pe cale să-l strivească.

Nu bag mâna-n foc, dar sunt aproape sigură că Ceilalți știau cum ne-am imaginat noi că arată extraterestrii.

Și pun pariu că li s-a părut al naibii de amuzant. Cred că se țineau cu mâinile de burtă de răs. Asta dacă au simțut umorului... sau burți. Cred că au răs așa cum râdem noi când un câine face ceva foarte drăguț și tembel. „Ah, ce drăguți și tembeli sunt oamenii! Ei cred că noi gândim ca ei! Nu-i așa că e adorabil?”

Uitați de farfuriile zburătoare și omuleți verzi și păianjeni mecanici uriași care scuipă raze ucigătoare. Uitați de bătăliile legendare cu tancuri și avioane de luptă și de victoria noastră finală – bătăioșii, nesupușii, cutezătorii oameni împotriva furnicarului cu ochi de gândaci. Toate acestea sunt la fel de departe de adevăr precum era planeta lor muribundă de planeta noastră plină de viață.

Adevărul este că, odată ce ne-au găsit, am fost terminați.